

bruine kleedij, dat ingedoken in haar wollen doek triestig zit te turen, de onderlip naar voren gerekt. Achter haar vult het de ruimte met stemmiggrijze atmosfeer.

In een grauwe straat in vroegen morgenmist geeft hij een troep paarden, schunnige dieren, voortgedreven door een man in blauwen kiel, en de kleuren schimmen vaag door den nevel. Een fijn gevoeld triestig schilderijtje.

Op deze tentoonstelling ziet men Lary het meest als schilder van koeien. De anatomie daarvan schijnt voor hem geen geheimen te hebben.

A. O.

MODERNE HOLLANDSCHE KUNST IN HET BUITENLAND.

De Larensche Kunsthandel houdt dezer dagen te Weenen een tentoonstelling. In de uitnoodiging wordt deze aangeduid als een overzicht der hollandsche schilderkunst van 1870 af, dat wil dus zeggen: van den bloei der Haagsche en der Amsterdamsche school en van den tegenwoordigen tijd. In dit stuk worden de namen Israëls, Maris, Mauve en Weissenbruch met bijzonderen nadruk genoemd. Met deze veelbelovende aankondiging stemt overeen de plechtige wijze waarop de opening geschiedt. De nederlandsche gezant en de oostenrijksche Minister van onderwijs verschijnen, omringd van een uitgelezen schaar hoogmogende kunstbeschermers, die zich de lang verwachte gelegenheid, de glorie der sinds jaren vertrouwde namen nu eindelijk eens uit hun werken zelve te zien stralen, niet willen laten ontgaan. Dit officieele apparaat, eenmaal in werking gesteld, funktioneert onberispelijk. De gezant houdt een aanspraak, de tentoonstelling wordt gekenmerkt als een merkwaardig dokument der cultuur-uitwisseling en als een bewijs voor de hartelijke betrekkingen tusschen beide staten — achteraf verneemt men ten overvloede, dat zij tevens is te beschouwen als een uiting

van dankbaarheid, die de hollandsche journalisten den Weeners verschuldigd waren na de beminnelijke ontvangst in den herfst van 1913. Tot zoover de insceneering.

Nu de zaak zelf. De leidende Hagenaars: van Jozef Israëls een biddende vrouw, een hard, rechtaf uiterlijk werk, en een variant op het bekende, zeer dikwijls behandelde ouderdomsmotief der „Thuiskomst”, door dit voorbeeld in niet geheel rijpen staat vertoond, en zeker behoorend tot de zwakste werken dezer serie. Voor een publiek, dat den Meester niet op andere wijze heeft leeren kennen, spreekt uit het hier tentoongestelde geenszins het karakter zijner kunst; en dat niet alleen, maar het moet dat karakter zelfs geheel verkeerd verstaan. Van Jacob Maris een klein landschap, waaruit voor de kenners velerlei valt op te maken, en een vrouw in schaduw van bosch. Het is een vroeg werk uit de zestiger jaren, meer waarschijnlijk in Antwerpen dan in Parijs en vermoedelijk met hulp van Alma Tadema ontstaan. Het schilderij der liggende vrouw uit de verzameling Randwijk in den Haag en dat van de badenden bij Mr. Cremers te Scheveningen zullen hieromtrent nadere opheldering kunnen verschaffen. Wat daarvan zij — tezamen zeker een slechts zeer armelijke proefje uit den vorstelijken rijkdom des oudsten broeders Maris. Van Willem een groot koeienstuk, in 't geheel niet af, lucht en licht nog niet doorgevoerd, een droevig getuigenis voor dezen zwelger in de hollandsche weidezoon. Een kleine, degelijke Gabriël, maar nog uit den overgangstijd, toen hij zich van Roelofs vrij maakte. Twee matige Neuhuys'en, een mooi moeder-stuk van Kever, een sterke aquarel van Weissenbruch, en van Mauve twee teekeningen. Deze karige keur, die meer de zwakheden dan de hooge deugden der groote meesters naar voren brengt, wordt daarenboven doodgedrukt door een massa napraters zonder belang, die in Holland weinig of niets in te brengen hebben. De leidende persoon-